కథ 2000

6

గట్టు తెగిన చెరువు

ఆరి సీతారామయ్య

పది గంటలప్పుడు ఫోన్ మోగింది. "హల్లో."

"హల్లో, నేను డిటెక్టివ్ స్పెర్లింగ్‌ని. డెట్రాయట్ ఈస్ట్ ప్రిసింక్ట్ నుంచీ మాట్లాడుతున్నాను. మిస్టర్ వెంకట్రావు వున్నారా?"

"నేను వెంకట్రావుని. మీకేం గావాలి?" పోలీసువాడు నన్నెందుకు పిలుస్తున్నాడా అని కొంచెం కంగారు పడుతూ అడిగాడు.

"ఇక్కడ స్టేషన్‌కు ఒకామెను తీసుకొచ్చారు. ఆమెకు సరిగ్గా ఇంగ్లీషురాదు. ఇండియా మనిషి. తెలుగు మాట్లాడుతుందట. మాకు ఆమె మాటలు అనువాదం చేసిపెట్టే మనిషి కావాలి. మీరు తెలుగు మాట్లాడతారని తెలిసింది. మీ సహాయం అడుగుదామని పిలుస్తున్నాను."

నా పేరూ, ఫోన్ నెంబరూ నీకెక్కడ దొరికాయని అడుగుదామనిపించిందిగానీ అడగలా.

"ఎప్పుడు రావాలి," అని అడిగితే,

"ఎంత తొందరగా రాగలిగితే అంత మంచిద," న్నాడు.

"సరే, వస్తా,"నన్నాను. స్టేషన్‌కు రావడానికి డైరెక్షన్లు అడిగి రాసుకొని ఫోన్ పెట్టేశాను.

స్నానం అదీ ముగించి తయారై స్టేషన్‌కు చేరేసరికి ఒంటి గంటైంది. సహాయం చెయ్యడానికొచ్చినందుకు థాంక్స్ చెప్పాడు స్పెర్లింగ్. స్టేషన్ లోపలికి తీసుకెళ్లి నన్నక్కడ కూర్చోబెట్టి, ఆమెను తీసుకొస్తానని వెళ్లాడు.

అయిదు నిమిషాల తర్వాత ఆ తెలుగామెతో సహా వచ్చాడు. అలాంటి మనిషిని నేనెప్పుడూ చూళ్లేదు. ఒక చిన్న సైజు రాక్షసిలా ఉంది. తల వెంట్రుకలు చిందరవందరగా ఉన్నై. ముఖం వాచి ఉంది. ఎర్రబడ్డ కళ్లు. నన్ను చూడగానే తల వంచుకొని పెద్దగా ఏడవడం మొదలుపెట్టింది.

"వీళ్లింట్లో ఏదో గొడవ జరుగుతుంటే పక్కింటి వాళ్లు ఫోన్ చేశారు ఈ ఉదయం. ఇద్దరు పోలీసులు వీళ్లింటికి వెళ్లారు. వాళ్లెళ్లేసరికే ఈమె భర్తను కత్తితో పొడిచి చంపేసింది. అతన్ని పోస్టుమార్టం కోసం హాస్పిటల్‌కి తీసుకెళ్లి, ఈమెను ఇక్కడికి తీసుకొచ్చారు," అని జరిగిన విషయం క్లుప్తంగా చెప్పాడు స్పెర్లింగ్.

మళ్లా సంభాషణ మొదలుపెడుతూ, "అసలేం జరిగిందో తెలుసుకోవాలి. కానీ, ఆ విషయాలు అడిగే ముందు ఈమెకు ఉన్న హక్కుల గురించి చెప్పాలి. ఒక హత్య చేసిందనే నేరం మీద మేము ఈమె మీద కేసు పెడుతున్నాము. ఈమె మాకు చెప్పే వివరాలు ఈ కేసులో మేము వాడుకోవచ్చు. మాకేమీ చెప్పదల్చుకోకపోతే అది ఆమె ఇష్టం. ఆమెకు ఆర్థికస్తోమత ఉంటే ఎవర్నయినా లాయర్ని పెట్టుకోవచ్చు. లేకపోతే ప్రభుత్వమే ఒక లాయర్నిస్తుంది. ఈ విషయాలు ముందామెకు చెప్పండి," అన్నాడు స్పెర్లింగ్.

ఆమెతో ఎలా మాట్లాడడం మొదలుపెట్టాలో అర్థంగాలా నాకు. "మీ పేరూ'," అన్నాను.

మళ్లా పెద్దగా ఏడవడం మొదలుపెట్టింది. భర్త శవం దగ్గర కూర్చొని ఏడుస్తూ బంధువులెవరన్నా కనపడగానే ఇంకా పెద్దగా ఏడ్చే ఆడవాళ్లు జ్ఞాపకం వచ్చారు. ఈ ఊరుగాని ఊళ్లో ఇంకొక తెలుగువాడు బంధువులా కనపడతాడు కాబోలు. కొంచెం తేరుకొన్న తరువాత తల

వంచుకొనే 'శారద' అంది. ఇన్‌స్పెక్టర్ చెప్పిన విషయాలు ఆమెకు చెప్పాను. ఆమె ఏమీ జవాబు చెప్పలేదు. లాయర్ దొరికిందాకా పోలీసులకేమీ చెప్ప కుండా ఉండడమే ఆమెకు మంచిదని నాకు తెలిసినా, ఆమెకా విషయం చెప్పాలో, చెప్పకూడదో నాకర్థం కాలా. "డిటెక్టివ్ మిమ్మల్ని కొన్ని ప్రశ్నలడగాలట, జవాబు చెప్తారా," అని అడిగాను. తలూపిందామె ఏడుస్తూనే.

ఏడుస్తూ ఏడుస్తూ చెప్పిన వివరాలివి- ఉదయం లేచి, తాను తయారై, వంటగదిలో కెళ్లి సాంబారు చేసి, దోసెలు పోసిందట ఆమె. అతను నిద్రలేచి తయారై వంటగదిలో ఉన్న చిన్న బ్రేక్‌ఫాస్ట్ టేబుల్ దగ్గర కూర్చొ న్నాడట. రెండు దోసెలు ప్లేటులో పెట్టి, చిన్నగిన్నెలో సాంబారు పోసి, రెండూ అతని ముందు టేబుల్ మీద పెట్టి, మంచినీళ్లు తెచ్చి పెట్టిందట ఆమె. అతను తింటుండగా ఆమె కాఫీ మెషిన్‌లో కాఫీ పొడి వేసి నీళ్లుపోసింది. ఇంకొక దోసె పోస్తుండగా, 'అల్లం పచ్చడి తీసుకురా', అన్నాడు. భయపడుతూ, 'అల్లం పచ్చడి లేదండీ, రేపు చేస్తాను,' అందిట ఆమె. 'రేపటిదాకా ఇక్కడే కూర్చోమంటావా,' అని మంచినీళ్ల గ్లాసు ఆమె వైపు విసిరాడట. అదొచ్చి తలకు తగలడం, తన ముందున్న కూరగాయల కత్తి తీసుకొని వెళ్లి అతని మీదపడి అర్థంలేని ఆవేశంలో పొడవడం క్షణంలో జరిగిపోయాయట.

అదంతా గుర్తుకొచ్చి మళ్లా పెద్దగా ఏడవడం మొదలుపెడుతుందేమోననుకున్నా కానీ మొదటిసారిగా తలెత్తి నావైపు చూసింది. చూస్తుంది నావైపేనయినా నన్ను కాదు. ఎక్కడో నా వెనుక చాలా దూరాన ఉన్న దృశ్యాన్ని చూస్తున్నట్లు కనిపించింది. ఆమెకు ఇరవై అయిదు సంవత్సరాలుండవచ్చు. అయినా, అల్లం పచ్చడి కోసం కొట్టుకోవడమేమిటి? మనిషిని చంపడ మేమిటి? వీళ్లేం తెలుగువాళ్లు? అనుకున్నాను.

స్పెర్లింగ్‌కు ఇంకా కొన్ని వివరాలు కావాలి. 'ఇంతకు ముందెప్పుడన్నా వీళ్ల తగవులాడుకున్నారా?' అని అడగమన్నాడు. ఆమె మళ్లీ తల వంచుకుంది. సన్నగా ఏడుస్తుంది. కొంచెంసేపైంతరువాత తగువు లాట రోజూ జరిగేదేనని, జుట్టు పట్టుకొని లాగడం, ఈడవడం, గోడకేసి కొట్టడం ఇవన్నీ మామూలేనని చెప్పింది. పెళ్లయి రెండున్నరేళ్లయిందట. అమెరికా వచ్చింతరువాత మొదట కొన్నిరోజులు బాగానే ఉన్నా డట. తరువాత మొదలైందిట హింస.

అప్పటికి దాదాపు రెండయింది. స్పెర్లింగ్‌కు తనకు కావాల్సిన సమాచారమంతా దొరికినట్లుంది. ఆమెను తన గదికి తీసుకెళ్లి వదిలేసొచ్చి. నా సహా యానికి కృతజ్ఞతలు చెప్పాడు. 'సరే'నని నేను బయలు దేరుతుండగా.

"క్షమించాలి. ఈమె ఏం తింటుందో తెలియదు. ఉదయం నుంచి మంచినీళ్లు కూడా తాగలేదు! మీకు తెలుసా ఏం తింటుందో," అనడిగాడు.

అప్పుడనిపించింది. పాపం శాకాహారమేమోనని. అలా అనుకుంటుండగానే మళ్లీ, 'హత్య చేసిన మనిషి మీద జాలిపడడమేంటి,' అనిపించింది. "ఏమో నాకు తెలియదు," అన్నాను.

ఇంటికెళ్లి ఈ కథంతా శ్రీమతితో చెప్తే, "పాపం మనలాగే వెజిటేరియనేమో, జైల్లో ఏం తిండిపెడతారో ఏమో? మనల్ని అన్నం, కూర తీసుకెళ్లి ఇవ్వనిస్తారేమో కనుక్కోండి," అంది. అడుగుదామని ఫోన్ చేస్తే, వాళ్లకేం అభ్యంతరం లేదన్నాడు స్పెర్లింగ్. మరుసటి రోజు భోజనం ఇచ్చి ఆమెను చూసొచ్చాం. మళ్లీ చాలా ఏడ్చింది. భోజనం తెచ్చి పెట్టినందుకు చేతులెత్తి నమ స్కారం చేసింది తలవంచుకొనే. ఆమె శాకాహారనీ, ఏం తింటుందో, ఏం తినదో వివరంగా చెప్పాం స్పెర్లింగ్‌కు. అతను మంచివాడులాగుంది. అన్నీ వివరంగా పుస్తకం లో రాసుకున్నాడు.

రెండురోజుల తరువాత శారదను చూడ్డానికి మళ్లా పోలీస్‌స్టేషన్ కెళ్లాను. కొంచెం తేరుకున్నట్లుంది. అయినా, నన్ను చూడగానే ఏడవడం మొదలుపెట్టింది. ఏం చెప్పాలో తెలియక అలాగే కొంచెంసేపు ఎదురుగా కూర్చున్నాను. నాలుగైదు నిమిషాల తరువాత తానే మాట్లాడడం మొదలుపెట్టింది.

"ఈమధ్యే మా అమ్మ పోయింది. నాన్న ఒక్కడే ఉన్నాడు. ఉత్తరం రాసి నా బతుకు గురించి ఎలా చెప్పాలో తెలియడం లేదు. నామీద దయ ఉంచి మా నాన్నకు ఉత్తరం రాసి పెట్టండి," అని ఈసారి భోరున చాలా పెద్దగా ఏడవడం మొదలుపెట్టింది.

కొంచెంసేపు అలాగే వింటూ కూర్చున్నానేగాని, ఏమ్మాట్లాడాలో, ఎలా ఓదార్చాలో నాకంతు బట్టలేదు. చివరికి, "మీ నాన్నగారికి నేను రాస్తానైండి," అన్నాను.

ఆయన పేరూ, అడ్రసూ చెప్పింది. పెద్దగుంట శేషగిరిరావుగారిది నెల్లూరు దగ్గర ఒక చిన్న ఊరు- పెద్ద గుంట. ఆయనకు శారద తప్ప ఇతర సంతానం లేరు. ఆ ఊళ్లో చిన్న రైతు శేషగిరిరావుగారు. మరుసటిరోజే ఉత్తరం రాస్తానని చెప్పి ఇంటికొచ్చాను.

మరుసటి వారం శారదను పోలీస్‌స్టేషన్ నుంచి డెట్రాయిట్‌లో కౌంటీ జైలుకు మార్చారు. మొదటి సారిగా జడ్జి ముందు జరిగిన విచారణలో ప్రభుత్వం ఇచ్చిన లాయర్ శారద తప్పు చేయలేదనీ, తన ప్రాణం కాపాడుకోవడానికే ఆమె భర్త మీద తిరగబడిందనీ వాదించాడు.

పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్ మాత్రం, "ఈ అమ్మాయి హత్య చేసింది. భర్త ఆమెను కొట్టినట్టు ఏమీ ఆధారాలు లేవు. కేసు మీద విచారణ జరుగుతున్నంత కాలం ఈమె జైల్లోనే ఉండడం మంచిది," అన్నాడు. జడ్జి ఒప్పుకున్నాడు.

జైలుకెళ్లి ఆమెను చూడడం నాకు వారంరోజుల దాకా వీలుకాలేదు. మరుసటి ఆదివారం చూడ్డానికెళ్లినప్పుడు కొంచెం తగ్గిపోయినట్టు కనిపించింది. కానీ, కళ్లలో అంతకు ముందున్న దైన్యం లేదు. ముఖంలో విచారం కూడా లేదు. తన పరిస్థితి అర్థం అయిందో, లేదో అనుకున్నాను. "జైలు ఆహారం ఎలా ఉంది," అని అడిగితే, ఫరవాలేదనీ, జైలు అధికారులు తనను దయగా, శ్రద్ధగానే చూసుకుంటున్నారని అంది.

తన కేసు గురించి నా అభిప్రాయం అడిగింది. చెప్పడం కష్టం అన్నాను. "ఇంకా కొన్నాళ్లలో కేసు విచారణ మొదలవుతుంది. పన్నెండు మంది జ్యూరీగా ఎన్నుకోబడతారు. మీరు ఆత్మరక్షణ ప్రయత్నంలో భర్తను చంపారని మీ లాయర్ వాళ్లను నమ్మించగలిగితే నాలుగైదేళ్లలో మీరు జైలు నుంచి బయటపడతారు. కానీ, బాగా ఆలోచించే, చంపెయ్యాలనే ఉద్దేశంతోనే కత్తితో పొడిచారని అనుకుంటే మాత్రం జ్యూరీ మీకు యావజ్జీవం జైల్లో ఉండేటట్లు శిక్ష వెయ్యొచ్చు," అని చెప్పాను.

ఆమె ముఖంలో ఎలాంటి భావోద్రేకం కనిపించ లేదు. మూడేళ్లయినా, ముప్ఫై ఏళ్లయినా ఒకటేనా? ఆమె జీవితం గురించి అడగాలనీ, తెలుసుకోవాలనీ ఉందిగానీ అడిగితే బాగుండదేమోనని ఊరుకున్నాను.

"ఈ పోయిన రెండేళ్ల నరకం తరువాత, గడిచిన రెండు వారాలు ఎంత నిర్మలంగా, శాంతంగా గడిచాయో," అంది ఆకస్మాత్తుగా.

ఇదేం మనిషి, జైలు శాంతంగా ఉంటుందా? బహుశా అతను నిజంగా రాక్షసుడేనేమో? లేకపోతే అతను పోయిన తరువాత జైలే నయం అనుకుంటుందా?

"అతను మిమ్మల్ని చాలా హింసలు పెట్టాడా," అన్నాను మరేం అడగాలో తెలియక.

"పెళ్లయింతరువాత దాదాపు నెలరోజులు బాగానే చూసుకున్నాడు," అంటూ మొదలుపెట్టి ఆమె చెప్పిన కథ ఇదీ-

శారద తల్లిదండ్రులకు ఒక్కతే కూతురు. అన్నదమ్ములు లేరు. మాధవరావు సాఫ్ట్‌వేర్ ఇంజనీర్. పెళ్లి చేసుకుందామని అమెరికా నుంచి ఇండియా వెళ్లి, శారదను చూసి వారంరోజుల్లో పెళ్లి చేయించుకొని, పెళ్లి జరిగిన తరువాత మూడోరోజే తిరిగి డెట్రాయిట్ వచ్చాడు. తరువాత కొద్దిరోజుల్లోనే శారదకు వీసా వచ్చింది. మద్రాస్ నుంచి బయల్దేరి సింగపూర్ మీదుగా అమెరికా వచ్చింది శారద. వచ్చినప్పట్నించీ ఇక్కడే డెట్రాయిట్‌లో ఒక అపార్ట్‌మెంట్‌లో ఉంటున్నారు.

మాధవరావు బాగా కష్టపడి పని చేసేవాడు. పొద్దుటే ఎనిమిది గంటలకు పనికెళ్లి రాత్రి ఏడు, ఎనిమిది గంటలకొచ్చేవాడు. అతనిది విజయవాడ దగ్గర చిన్న ఊరు. తనకంటే చిన్నవయసు తోబుట్టువులున్నారు. వాళ్లకు పెళ్లిళ్లు చేయించే బాధ్యత అతని మీద ఉండడం వల్ల డబ్బు ఖర్చుపెట్టే విషయంలో చాలా జాగ్రత్తగా ఉండేవాడు. అప్పుడప్పుడూ ఊరికి డబ్బు పంపించేవాడు.

శనివారాలూ, ఆదివారాలు కూడా కనీసం సగం రోజైనా పనికెళ్తుండేవాడు మాధవరావు. అందువల్ల వాళ్లకు బయటి ప్రపంచంతో పెద్దగా సంబంధం వుండేదికాదు. అపార్ట్‌మెంట్ వదలి బైటికెళ్లడం, కూరగాయలు, వస్తువులూ తెచ్చుకోవడానికెళ్లినప్పుడే. ఆమెకు అర్థం అయినా కాకపోయినా టీవీ చూస్తూ కూర్చుండేది. పనికెళ్లినప్పుడు అతనికి ఇండియాలో ఉన్నట్టే ఉండేదట. ఆఫీసులో చాలామంది ఇండియా వాళ్లేనట. అందులో సగంమంది తెలుగువాళ్లట. ఎప్పుడన్నా ఆఫీసు స్నేహితులు భోజనానికి పిలిచేవాళ్లు. వాళ్లను వీళ్లు తిరిగి పిలిచేవాళ్లు.

శారద అమెరికాకొచ్చిన నెలరోజుల్లోనే మాధవరావు ఉద్యోగం పోయింది. అతనికి పిచ్చెక్కినట్లయింది. చాలాచోట్ల ఉద్యోగ ప్రయత్నాలు చేశాడు. తాను కూడా ఏదైనా చిన్న ఉద్యోగం చేస్తానంది శారద. కానీ, ఇంగ్లీషు రాకపోవడం, కారు నడపడం చేతగాకపోవడం వల్ల తానేం చెయ్యలేకపోయింది.

దున్నపోతులా తిని కూర్చోకుండా ఏదైనా ఉద్యోగం చేస్తే ఏడాదికి ముప్ఫై వేలన్నా వచ్చేవని ఎత్తి పొడుస్తుండేవాడు మాధవరావు.

"మరి అన్నీ తెలిసుండి కూడా నన్నెందుకు చేసుకున్నారు. ఇక్కడే బాగా సంపాయించే అమ్మాయిని చేసుకోకపోయారా," అని శారద అంటే-

"ఇక్కడి అమ్మాయిలు ఇష్టం వచ్చిన వాళ్లందరితోనూ పడుకుంటారు. ఫ్రెష్‌గా ఉన్న అమ్మాయి కావాలని నిన్ను చేసుకున్నాను," అన్నాడు మాధవరావు.

అతనికి ఇష్టంవచ్చినప్పుడల్లా ఆమెని నెట్టడం, జుట్టు లాగడం ఆరోజుల్లోనే మొదలైంది. ఎందుకలా చేస్తున్నారంటే, తమాషాకేలే అనేవాడు. నొప్పి పుడుతుందని చెప్పినా వినేవాడు కాదు. పగలేకాక రాత్రిపూట కూడా అతని ప్రవర్తన ఇబ్బందిపెట్టేది శారదను. వీడియోలు తెచ్చి, వాటిల్లో ఆడవాళ్లు చేసినట్లు శారదను చెయ్యమనేవాడు. అతను తృప్తిపడి నిద్రపోయింతరువాతనే ఆమెకు స్వేచ్ఛ. మళ్లా ఉదయమే మొదలయ్యేది బానిసత్వం.

అదృష్టవశాత్తూ తొందరలోనే అతనికి మళ్లా ఉద్యోగం దొరికింది. కానీ, ప్రవర్తన మాత్రం మారలేదు. అతను ఆఫీసులో ఉన్నంతసేపూ మాత్రం ఇంట్లో భయం లేకుండా ఉండేది శారదకు.

ఆర్నెల్ల క్రితం ఈ బాధలన్నీ తొలిగిపోయే అవకాశం దొరికిందామెకు, తల్లికి బాగాలేదని, చూడాలని అంటోందనీ టెలిగ్రామ్ వచ్చింది శారదకు, పోయి రమ్మన్నాడు మాధవరావు. తిరిగి రాకూడదనే ఉద్దేశంతోనే ఇండియా వెళ్లింది శారద.

తల్లి సుభద్రమ్మకు చాలాకాలంగా రక్తపోటు జబ్బు. అప్పుడప్పుడూ ఆరోగ్యం బాగా క్షీణించి చచ్చిపోతుందేమోననుకునేవారు.

ఇప్పుడు కూడా అలాగే అయి ఉంటుందనీ, తల్లికి బాగాలేకపోవడం తనకు ఈ నరకం నుంచి బయటపడే అవకాశం కల్పించినందుకు సంతోషిస్తూ ఇండియా వెళ్లింది శారద.

కానీ, ఆమె ఇంటికి చేరేసరికే సుభద్రమ్మ పోయింది. దాంతో శారదకు మనసువిప్పి మాట్లాడుకునే వాళ్లెవరూ లేకుండాపోయారు. తండ్రికి మరోదిక్కు లేకపోవడం వల్ల అక్కడే ఉండిపోదామనుకుంది శారద. కానీ, ఆయన సమ్మతించలేదు. తన కోసం కూతురి జీవితం చెడడం ఆయన కిష్టంలేదు. పోనీ నిజం చెబితే? తిరిగి అమెరికా పోయే ఆలోచనే లేదని చెబితే? సుభద్రమ్మ పోయిన దిగులుతో అసలే చితికిపోయిన ఆయన్ను ఇంకా బాధపెట్టలేక, తన జీవితం గురించి ఆయనకు చెప్పలేకపోయింది.

ఇక ఈ జీవితం ఇలాగే సాగిపోవాలి కాబోలు అనుకుంటూ తిరిగొచ్చింది శారద.

అర్థం లేని జీవితం. భయం నిండిన జీవితం. బానిస జీవితం. ఎందుకూ ఈ జీవితం?

ఇండియా నుండి తిరిగొచ్చిన శారదకు మాధవరావు ప్రవర్తనలో ఏ మార్పు కనిపించలేదు. తిట్టడాలూ, కొట్టడాలూ మామూలే. అన్నీ భరిస్తూ వచ్చింది. మరేం చేస్తుంది? ఆరోజు మాత్రం... తనకు తెలియకుండానే ఏదో గట్టు తెగిన చెరువులా ఉద్రేకం పెల్లుబికింది.

తలవంచుకుని కథంతా చెప్పింతరువాత తలెత్తి నావైపు చూసి నవ్వింది శారద. ఆమె నవ్వులో బాధలేదు. సంతోషం లేదు. దిగుల్లేదు. శాంతం, నిర్మలత్వం. అంతే.

అప్పటికే చాలా ఆలస్యం అయింది. మళ్లీ వస్తానని చెప్పి లేచాను.

"మీకు చదువుకోడానికేమైనా కావాలంటే తెచ్చి పెడతాను," అన్నాను.

"జైలు జీవితం మీద ఏమైనా పుస్తకాలుంటాయా," అనడిగింది శారద.

"ఏమో? మీరే రాయాలి అలాంటి పుస్తకమొకటి," అన్నాను.

నిండుగా నవ్విందామె.

ముక్కూ, ముఖం తెలియనివారికి కూతుళ్లనిచ్చి పెళ్లిళ్లు చేసి,
అమెరికా పంపించి చేతులు కడుక్కొనే తల్లిదండ్రులకు అంకితం.

ఇండియా టుడే, 27 జూన్ 2000